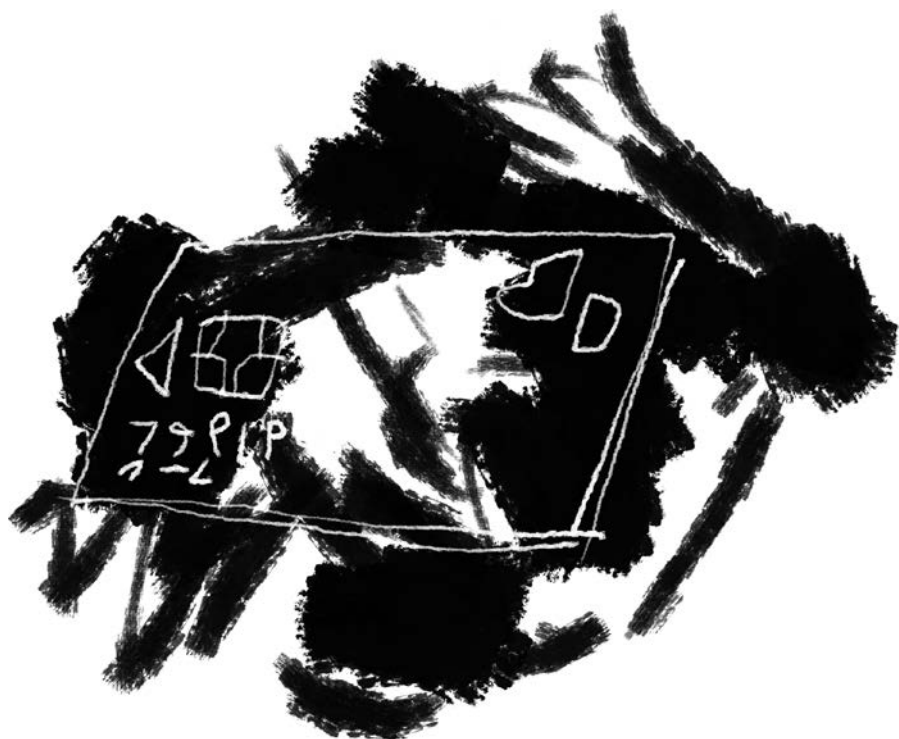

EEN

De eerste lijn van de avond leg ik op het deksel van het toilet. Goed dat het een zwart deksel is, daar zie ik het witte poeder beter op liggen. Met mijn bankkaart trek ik een streep. Ik rol een buisje van een bankbiljet. Dat stop ik in mijn neus en ik zuig de stuf naar binnen. Even leun ik tegen de muur van het toilethokje. Mijn ogen springen open en mijn hoofd implodeert. Snel leg ik een tweede lijn, want ik heb geen zin om de wc-dame straks opnieuw te moeten omkopen. Nadat ik de coke naar binnen heb gewerkt, lik ik de laatste korrels van mijn bankkaart en ga met het puntje van mijn tong over mijn tandvlees, omdat ze dat in films ook doen. Eigenlijk verdooft het mijn tandvlees alleen maar en is het gewoon vervelend. Het is alsof ik net naar de tandarts ben geweest. Maar daar trek ik me niets van aan. Ik trek me van niets iets aan. Ik trek het toilet door en open de wc-deur. Ik moet het uitgaansleven gaan veroveren. Er zullen ongetwijfeld veel aantrekkelijke meisjes zijn die me interessant zullen vinden en grappig en cool. Met mijn praatjes. Ook zullen ze zien dat ik goed kan zuipen, zoveel shotjes in zo'n korte tijd.

Tegen een van die meisjes roep ik: 'Fantastisch! Kan niet beter. Het leven ziet er rooskleurig uit. Alles komt goed. Alle maatschappelijke problemen zullen zichzelf oplossen. Iedereen zal in harmonie samenleven op een florerende planeet. Ik geloof in de kracht van mensen. Van verandering.

In de toekomst. In mezelf. Alles komt goed. Altijd.' Alsof ik een dronken politicus ben die een motivational speech staat te toeteren. Het meisje luistert maar half. Wel laat ze zich op nog een drankje trakteren. Als ik haar dat even later overhandig, roep ik naar een van mijn snuifvrienden aan de andere kant van de club: 'GAAAAAAN!' Het meisje denkt dat ik het tegen haar heb en ze snelt ervandoor. Maar geen nood: *genoeg kandidaten om te demonstreren dat ik hoogst vermakelijk ben*. En ik sla mijn glas whisky-cola achterover. Daarna maak ik het geluid van een hoestende zeehond: het citroentje blijft in mijn keel steken.

Flashback naar een uur geleden. Ik sta me rustig aan de toog vol te gieten met bier en denk: *vanavond niet, geen coke voor mij*. Gisterenavond was stevig. Of moet ik zeggen eer-gisteren? De avond duurde twee dagen. Of drie. Maar vanavond heb ik goede voornemens. Er loopt iemand tegen me aan en hij morst gin-tonic over me heen. Ik kijk hem vuil aan, maar hij is groter dan ik – en ik ben al een meter negentig. Bovendien lijkt hij recht uit de sportschool te komen. Hij draagt een strak, mouwloos T-shirt. Ik grijns en geef hem een handshake. Daarna loopt hij alweer verder. Terwijl ik hem nakijk, spot ik een meisje. Ze kijkt van me weg en fluistert iets in het oor van haar vriendin. Die kijkt me aan. Dan rolt ze met haar ogen. Waarschijnlijk denkt ze: *dat is die jongen*

die elke avond stoned is. En ik denk: *that's right.* Dus bel ik toch mijn dealer en ik vraag hem of hij iets aan huis wil leveren. 'Iets' is drugs en 'huis' is de club waar ik me bevind. Soms – als ik interessant wil doen – spreek ik over Big C, sos, snow, blow, poedersuiker, charly, candy, neusbeenoplosser of een hulplijntje. En ik wil meestal interessant doen, dus roep ik in mijn telefoon: 'Breng me een vrachtwagen vol sos, dude!'

Daarna zoek ik in de overvolle club naar snuifvrienden. Ze bevolken de dansvloer en maken onwillekeurige arm-bewegingen. Ik zeg hen dat ik mijn neus ga volduwen. Dat ik ga katapulteren. Dat ik ga stofzuigen. Dat ik zin heb om sneeuwballen te gooien. Ook vraag ik of ze money hebben om een grotere stash te kopen aan een better price.

Als mijn dealer er eindelijk is, heb ik genoeg geronseld voor acht gram. Hij haalt plastic bolletjes uit de zijkant van zijn sok en ik slip geld in zijn hand. De sos deel ik uit aan mijn snuifvrienden. Natuurlijk steek ik de winst in mijn zak, want ik heb iedereen vijf euro te veel gerekend, waardoor ik zelf gratis kan snatsen. Ik ga naar het toilet, koop de wc-dame om met twee euro en leg mijn eerste lijn van de avond op het deksel van het toilet, een zwart deksel.

Omdat de coke ondertussen hard is ingekickt, spring ik naar het einde van de nacht. Als ik trip, beleef ik wat er gebeurt niet noodzakelijk chronologisch. De tijdsdimensies

lopen door elkaar heen, vloeien in elkaar over. Omdat ik bijna altijd trip, of ga trippen, of afkick van het trippen, of via de ene trip overga in de andere, of iemand aan het rippen ben om te kunnen trippen, lopen de gebeurtenissen in mijn leven dus de hele tijd in elkaar over. Ik weet niet meer wat er gisteren gebeurd is en wat vandaag. Ook krijg ik flashbacks alsof ik die nu beleef.

Ik ben het jongetje van een paar jaar geleden dat voor de eerste keer xtc slikte. Het meisje dat het me gaf, zei: 'Word je happy van.'

Ik word op straat wakker, in de goot, letterlijk. Met mijn rechterarm tot aan mijn elleboog vast in een afvoerput. De brandweer moet komen om me te bevrijden. Ze vragen me hoe ik heet en ik kan niet antwoorden. Ik ken mijn eigen naam niet meer. Een brandweerman kijkt op mijn identiteitskaart die hij uit mijn broekzak haalt: 'Lee Trappeniers?' Ja, dat zegt me wel iets. 'Zeventien jaar?' Zou kunnen.

Gebeurde dat gisteren? Het kan ook vorige maand geweest zijn. Heden en verleden buitelen over elkaar heen. Soms zie ik zelfs mijn toekomst. Ik wéét gewoon hoe het met mij zal aflopen.

Ik zit op een stoel. Of nee, ik lig onderuitgezakt. Een slakenspoor kwijl drupt uit mijn mondhoek. Of is het kots? Uit mijn rechterneusgat: een fijne straal bloed. De rode lijn hobbelt over mijn bovenlip en druppelt in mijn opengeval- len mond. Mijn kin rust op mijn borst. Die beweegt niet. Mijn adem stukt. Dit zijn de laatste seconden van mijn le- ven. De laatste gedachte heb ik al gehad. Graag zou ik willen dat die van een enorme intelligentie getuigde, dat ik in één zin de kern van het leven samenvatte, maar zo was het niet; ik dacht alleen maar: *stomme naald*. Ik kreeg die niet in mijn arm geprutst. Met mijn beverige handen en mijn ogen die alle kanten opschoten.

In dezelfde ruimte bevindt zich iemand die ik niet ken. Tenminste, ik ken hem sinds een paar uur. Zijn naam weet ik niet. Ik ben in zijn studio, veronderstel ik. Het is een plek waar ik niet eerder ben geweest. De kamer lijkt op elk ander junkhol: weinig meubels en een berg rommel. Kleren, naal- den, theelepeltjes, etensresten, omgestoten blikjes bier, een paar van die blikjes vol met peuken. De gordijnen gesloten, schaars licht, kutmuziek, en dan bedoel ik echt muziek over kutten: gangstarap en van die shit. Ook nog: gebroken glas, een matras op de grond, kotsvlekken op het kussen, een vuil toilet, een lege koelkast en meestal te veel mensen in een te kleine ruimte. Gebruiken is een teamsport. Meestal. Ge- lukkig zijn we vandaag maar met z'n tweeën. Ik heb niet